

Flarden

Theo Elzinga

Wandelend door de stad, fietsend door het landschap, drinken in de kroeg, toevallige ontmoetingen. Hier en daar vang je een zin op of zie je iets gebeuren. Flarden. Vaak gaan ze over kleine, onbenullige, alledaagse zaken. We komen ze allemaal tegen, zien ze, om dan weer te vergeten. Ik krabbel ze in mijn onafscheidelijke notitieboekje om ze later uit te werken op mijn laptop.

Was wel heel benieuwd wat het woordenboek te vertellen had over de betekenis van het woord flarden. De uitkomst verraste mij!

Flarden, *Heeft geen uitgebreide woordinformatie en komt niet voor in de woordenlijsten die zijn goedgekeurd door de Taalunie.*

Als u dan toch dit boek met niet goedgekeurde titel leest, weet dan dat ik u heb gewaarschuwd. In onderstaande regels staan enkele mogelijke betekenissen. Maar hoed u voor de Taalunie

Op encyclo.nl vind je 3 resultaten voor 'Flarden':

1. Let op: Spelling van 1858: afgescheurde stukken, lappen

3. Losse gedeelten

2. Let op: Spelling (deels) uit 1864: v. mv. lappen, lompen; aan - scheuren; het zeil werd aan - geschoten.

Flarden is ook een hommage aan mijn grote voorbeeld Simon Carmiggelt.

Om de woorden van A. Roland Holst te gebruiken: "Ik ga elke avond met deze man naar bed". Ook ik ging jarenlang elke avond met een van zijn vele bundels naar bed. Van het verhaal Toon zijn vele alinea's van zijn hand. Aangevuld met mijn eigen interpretatie.

Beste Simon nu bent u een vergeten schrijver, maar in mijn hart en ook van vele lezers wordt u nooit vergeten. Mijn dank gaat naar u uit.

Auteur: Theo Elzinga

ISBN nr.9789402128345

Cover: Theo Elzinga

Lay-out Eerk Hofmeester

www.metdezeman.nl

E.mail theo@metdezeman.nl

Inhoud

Déjà-vu 8

Overgang 10

Ontmoetingen 14

Terrassen 18

Verplaatsen 21

Verrassende Avond 25

Tradities 28

Toon 30

Een taxi avontuur 34

Kleine mirakels 37

Herfstgedachten 40

Winter 44

Samen uit 47

Lekker kontje 50

Een kerstverhaal 54

Gezinsuitbreiding 56

Plaatjes draaien 59

Kleine ongelukjes 63

Muisje 66

Honden 68

Dierenliefde 71

Beestenboel 74

Wandeling in de mist 77

Haantje de voorste 80

Op tijd zijn 82

Stilte coupé 84

Fietsjutters 87

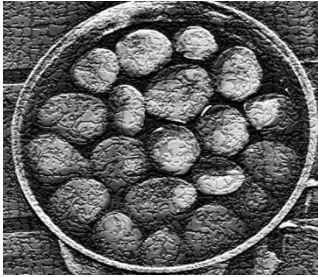
Onderweg 90

Venster op de wereld 94

Déjà-vu

Zomer, een heerlijke tijd. Zon, behaaglijke temperatuur, terras uitgestald in de tuin. Kortom: het buitenleven. Zo te leven gaat samen met buiten koken. Al jaren heb ik een zelfgebouwde buitenkeuken op ons terras staan. Bestaande uit een

betonnen blad, welke is betegeld met overvloedige tegels van de schouw. Geflankeerd door een gemetselde BBQ, opgebouwd met stenen van een sloophuis, een voetenveegrooster als grillplaat. Houtskool in een zinken bak, overgebleven van een ingestorte tuintafel. Water bij de hand uit de buitenkraan. Emmer ernaast om het gebruikte water in te gieten. Kan afgekoeld weer over de vele hangplanten aan ons huis. Nooit heb ik speelgoed gehad waar voor zo weinig geld zoveel plezier uit komt. Of je nu binnen of buiten kookt, één ding verandert niet. Het schillen van de aardappels. Niet een van mijn favoriete werkjes. Waarom ik er nooit warm voor loop schoot me in enen te binnen.

Zittend op mijn stoel, ellenbogen op mijn knieën, in de ene hand het schilmesje in de ander de aardappel, tussen mijn voeten de schillemmer, zag ik plots een grote berg aardappels liggen. Omringd door vier 16/17-jarige jongens gehuld in marine kleding. In een kale lawaaierige stalen ruimte schilden ze de aardappels voor de gehele bemanning. Keukencorvee heette deze straf. Eén van de vier was ik, gestraft voor? Volkomen uit mijn geheugen gewist. Dat ik geen voorbeeldmatroos was, geef ik zonder meer toe. Gelukkig duurde deze puberale dwaling slechts elf maanden.

Daar zaten we met z'n vieren rond de berg. Naast ons een grote bak met water voor de geschilde aardappels en

tussen onze voeten een emmer voor de schillen. Een onderdeel van de straf was zwijgen. Ook dat ging ons niet goed af. We begonnen met fluisteren, wat telkens weer uitmondde in hilarisch en zenuwachtig gelach, gevolgd door een schreeuw uit de naast gelegen keuken: KOPPEN DICHT.

Om de tijd en de verveling te doden, gingen we spelletjes doen. Wie kon de langste schil maken, messenwerpen in de berg aardappels, overgooien met aardappels, wie kon het snelste schillen. Het resultaat hiervan was: het schillen ging heel snel en de aardappels werden zeer klein. Een favoriet was, jouw aardappel in de verst weg staande waterbak gooien. Uiteraard werd het een gigantisch waterballet. Met als resultaat een donderpreek uit de keuken, die ons gelijk orders gaf om na het schillen in de spoelkeuken de vuile vaat te gaan spoelen, de stinkende vuilnisbakken te legen en verder elk vuil klusje wat ze konden bedenken uit te voeren.

Gelukkig zal de marine nu ook wel schilmachines hebben. Of dat betekent dat het keukencorvee als straf is opgedoekt? Ik hoop het voor de jonge lichter. Niets is zo demotiverend als zinloos werk uit moeten voeren. Terwijl ik dit allemaal weer op mijn netvlies had teruggezien waren de zes aardappels al geschild en wel op het gas gezet. Het zijn nu geen bergen meer een enkele keer als we gasten hebben, en aardappels staan op het menu wil het aantal weleens oplopen tot twaalf à zestien stuks. Het mooie voor mijn aardappelschil syndroom: er komen steeds meer soorten aardappels die met schil en al gegeten kunnen worden.

Overgang

Laatst wandelde ik een kroeg binnen waar ik lange tijd niet was geweest. Aan de bar stond een oude kennis. Uit de tijd dat ik met grotere regelmaat de kroegen langs ging dan tegenwoordig, al dan niet met mijn vrouw. Hij was wel altijd met zijn vrouw. Een onafscheidelijk paar. Hij bankwerker met knuisten waar hij, naar mijn idee, het ijzer mee kon vormen. Zij een mooie struise vrouw, altijd gehuld in bloemrijke kleding en met een gulle lach waar de hele kroeg van oplichtte.

Hij dronk zijn glas bier in één teug leeg. Het glas zo stevig vastpakkend, dat het mij telkens weer verbaasde dat deze nooit sneuvelde. Zij dronk altijd een zoete witte wijn. Het tempo waarop zij dronk deed niet onder voor dat van hem, wel hanteerde zij haar glas een stuk eleganter. Het gaf haar een aura van een chique dame. Terwijl hij aan de tap stond vastgeroest, dwaalde zij regelmatig door de kroeg, een praatje aanknopend met deze en gene.

Een enkele keer kwam het voor dat een onbekende klant deze toenadering verkeerd inschatte en amoureuze handelingen wilde verrichten. Zonder veel moeite en met de vriendelijkheid die haar eigen was, bracht ze hem weer snel op ander gedachten. Eén maal dacht een man dat het bij het spel hoorde en gaf haar, toen ze wegliep, een stevige tik op haar, niet onaanzienlijke, billen. Ze draaide zich rustig om, en terwijl de hele kroeg zijn adem inhield, gaf ze hem verbaal zo'n vreselijk pak slaag dat zijn waarde als man en als minnaar tot de grond toe werd afgebroken.

Toen ze was uitgesproken en de kroeg was uitgelachen, liep ze terug naar haar man, die haar innig omhelsde. Toen de gebroken minnaar de knuisten van de